

— Nej, inte ett enda hagel träffade, fast jag hörde dem vina kring öronen.

— Det kan man kalla bondtur, återtog Kniven. Det var den fördömde forstmästaren som fick en skavank i stället. Han stöp som en oxe över en trädrot och måtte ha vrickat foten ty jag såg att han haltade, då han med slokande öron lommade av. Men — vad är du egentligen för en prisse?

— En fri stralare, liksom jag ger mig hin håken på att du är, efter du gömmer dig så väl.

— Vad heter du?

— Ville Flax är mitt namn, mig till heder och ingen skam.

— Ja, nog gör du skäl för namnet, ty att du kan flaxa undan från höken, det har du nyss visat.

— Och hur låter ditt namn, sporde Ville.

— Jag är mest känd under namnet Kniven.

— Åh jestingen! Kniven — dett är ett vida berömt namn bland stralare. Ungtupparne nämna det namnet med vördnad och önska att en gång bli lika kända och berömda som du.

Kniven föreföll ogement smickrad, att döma av hans belåtna flin.

— Men, frågade han vidare, varifrån kommer du, kamrat?

— Från kronans hotell (cellfängelset) i Jönköping.

— Frigiven?

— Katten heller! Jag frigav mig själv.

— Rymde? — Hur gick det till?

— Var ute på handräckning med en vaktknekt i härlarne, såg mig tillfälle, gav vaktknekten storsmockan,